Λατρεύοντες τους γκουρού ως θεούς (Πρωτ. Βασίλειος Γεωργόπουλος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 6 Σεπτεμβρίου, 2012

Γκουρού ὀνομάζεται συνήθως στόν Ἰνδουϊσμό ἕνας πνευματικός δάσκαλος – καθοδηγητής. Ὁ Γκουρού δείχνει στούς μαθητές και ὀπαδούς του τό δρόμο τοῦ φωτισμοῦ καί τῆς λύτρωσης μυώντας τους στίς διαδικασίες καί τίς τεχνικές αὐτολύτρωσης, ὅπως τοῦ διαλογισμοῦ στά πλαίσια τῆς γιόγκα, δίνοντας ταυτοχρόνως ἕνα μάντρα, μιά μυστική "ἱερή" λέξη ἤ συλλαβή ἐνῶ οὐσιαστικά πρόκειται για μαγική φόρμα. (Τά μάντρας δίνονται στά πλαίσια τῆς γιόγκα, καί μάλιστα εἶναι μυστικά γιά κάθε ὀπαδό. Ὁ μυστικός καί μή κοινοποιήσιμος χαρακτήρας τῶν μάντρα σέ πολλές γκουρουϊστικές κινήσεις εἶναι ὑποχρεωτικός καί ἀπαράβατος κανόνας. Πολλές φορές τά μάντρας εἶναι ἐπίκληση – ἐπανάληψη ὀνομάτων θεοτήτων τοῦ Ἰνδουϊστικοῦ πάνθεου. Τά μάντρας ἔχουν, κατά τίς ἀντιλήψεις τους, θεῖο χαρακτήρα). Ἡ ὑποταγή στόν Γκουρού εἶναι γιά τούς ὀπαδούς του ἀπαράβατος κανόνας καί μάλιστα πρέπει να εἶναι ἀπόλυτη.

Θεμελιώδης ἀντίληψη, ἡ ὁποία ὑπάρχει μέσα στίς γκουρουϊστικές κινήσεις, εἶναι ἡ πεποίθηση νά θεωροῦνται οἱ Γκουρού ὡς παγκόσμιες ἤ καθολικοῦ κύρους αὐθεντίες, πού ἔχουν θεῖο χαρακτήρα ἤ εἶναι ἐπί γῆς θεοί ἤ ἐνσαρκώσεις κάποιου θεοῦ τοῦ ἰνδουϊστικοῦ πάνθεου. Ἀναφέρει χαρακτηριστικά μία ὀπαδός τοῦ Γκουρού Maharaj Charan Singh: «Πρέπει κανείς να ἀνυψωθεῖ “ἐντός”, στό Πνευματικό Μονοπάτι, στούς χώρους τῆς πιο ψηλῆς συνειδήσεως, πρίν ἀρχίσει νά καταλαβαίνει τό μέγεθος τῆς θεϊκῆς φύσεως τοῦ Διδασκάλου καί πρίν μπορέσει νά πεῖ μέ σταθερή γνώση: "Ὁ Θεός καί ὁ Διδάσκαλος εἶναι ἕνα!"». Καί ἀλλοῦ πάλι ἀναφέρει: «Καί ἐκεῖνος ἦταν ὁ Θεός. Τό ἔμαθα τότε καί γιά πάντα».

Ἴδιες ἀπόψεις ἐκφράζει ἕνας ἀκόμα ὀπαδός Γκουρού ἀναφέροντας χαρακτηριστικά ὅτι: «Ἕνας τέλειος Διδάσκαλος καί αὐτό τοῦτο τό Ὑπέρτατο Ὄν εἶναι τό ἴδιο, με μόνη τή διαφορά ὅτι ὁ Διδάσκαλος ἔχοντας ἐπενδυθῆ ἀνθρώπινο σῶμα περιορίζεται κάπως ἀπ᾽ αὐτό το σῶμα. Πνευματικά ὅμως, ὁ Διδάσκαλος δέν ἔχει κανέναν περιορισμό. Τό ἐσώτατο ὄν του εἶναι ἕνα μέ τό Ὑπέρτατο Ὄν, πού δημιούργησε καί κυβερνᾶ τό σύμπαν».

Στήν ἴδια συνάφεια ἀναφέρεται, ὅτι κάποιον Γκουρού μποροῦμε «να τόν ὀνομάσουμε Ἅγιο, προφήτη, Guru, Διδάσκαλο ἤ Ὁδηγό», ὅμως «Στήν πρα γματικότητα εἶναι ἕνα

με τό Θεό». Ἡ αὐθεντία τοῦ Γκουρού εἶναι ἀπόλυτη πάνω στούς ὀπαδούς. Γιά τούς ὀπαδούς τους καί τούς μαθητές τους οἱ Γκουρού θεωροῦνται ὡς ζωντανοί θεοί. Γι᾽ αὐτό καί γίνονται ἀπό τούς ὀπαδούς τους ἀντικείμενο λατρείας, τιμῆς, προσκύνησης καί ἀφοσίωσης.

Ἀναφερόμενος στήν ἴδια πραγματικότητα ὁ ὀπαδός ἑνός ἄλλου Γκουρού λέγει τά ἑξῆς: «Ἂν θέλωμε τό Θεό, ὀφείλουμε νά Τόν λατρεύσωμε σ᾽ αὐτούς. Δέν ὑπάρχει ἄλλη ζωντανή μορφή τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο αὐτό ἀπό τό πρόσωπο τοῦ τελείου Διδασκάλου καί συνεπῶς δέν εἶναι δυνατόν νά λατρεύσωμε τό Θεό ἀμέσως ἐδῶ, κατά κανέναν ἄλλο τρόπο ἀπό τοῦ νά λατρεύσωμε τό Διδάσκαλο».

Ἂν θελήσουμε νά ἀξιολογήσουμε ἀπό χριστιανικῆς πλευρᾶς αὐτή τήν πραγματικότητα, τότε πρέπει νά ἐπισημάνουμε ὅτι ἐν προκειμένῳ ἔχουμε μιά πρακτική καί μία διδασκαλία, ἡ ὁποία εἶναι –κατά τον Ἅγιο Κύριλλο Ἀλεξανδρείας– “δαιμονικῆς ἐπινοίας ἐφεύρεσις” (PG 76, 257B), καθώς εἰσάγει λατρεία κτισμάτων, θνητῶν ἀνθρώπων. Ἡ λατρεία ὅμως ἀνθρώπων ὡς θεῶν εἶναι μία ἀκραία μορφή πνευματικῆς κατάπτωσης καί διαφθορᾶς, κατάσταση πού παρουσιάστηκε στό μεταπτωτικό ἄνθρωπο και ἀποτελεῖ χαρακτηριστικό παράδειγμα καί ἀπόδειξη ἐσχάτης πνευματικῆς πώρωσης καί σκοτισμοῦ τοῦ νοῦ.

Ὁ χριστιανός γνωρίζει καλά ὅτι ὁ Θεός μᾶς λέγει ἀπό τήν Παλαιά Διαθήκη στό Δεκάλογο: «οὐκ ἔσονταί σοι θεοί ἕτεροι πλήν ἐμοῦ. οὐ ποιήσεις σευτῷ εἴδωλον, οὐδέ παντός ὁμοίωμα, ὅσα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω καί ὅσα ἐν τῇ γῇ κάτω καί ὅσα ἐν τοῖς ὕδασιν ὑποκάτω τῆς γῆς. οὐ προσκυνήσεις αὐτοῖς, οὐδέ μή λατρεύσης αὐτοῖς» (Ἐξόδ. 20, 3–5. Δευτ. 5,6–9). Στήν Π. Δ., ἐπίσης, λατρεία ἀπαίτησε ὁ βασιλιάς Ναβουχοδονόσωρ. Τό θεόπνευστο βιβλίο τοῦ προφήτη Δανιήλ ἀναφέρεται, σύν τοῖς ἄλλοις, ἀκριβῶς καί στην ἄρνηση τῶν Ἁγίων Τριῶν Παίδων νά παραβιάσουν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά λατρεύσουν τόν βασιλιά ὡς Θεό.

Στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων βλέπουμε, ἐπίσης, τούς Ἁγίους Ἀποστόλους Παῦλο καί Βαρνάβα νά ἀρνοῦνται νά θεωρηθοῦν Θεοί καί νά τούς λατρεύσουν ὡς τέτοιους (Πράξ. 14, 8 – 18). Ἀλλά καί ὁ Ἀπόστολος Πέτρος συνοψίζοντας ἅπαξ διά παντός τή στάση τῶν χριστιανῶν ἀπέναντι σέ κάθε ψευδῆ θεό ἤ ψευδομεσσία ἤ ψευδοδιδάσκαλο μ�ς ἀναφέρει καί μάλιστα κατά τρόπο σαφῆ και ἀνεπίδεκτο παρερμηνείας ὅτι, ἐκτός ἀπό το Χριστό, «οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενί ἡ σωτηρία, οὐδέ γάρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπό τόν οὐρανόν τό δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ. 4, 12).

(Πηγή: «Ορθόδοξος Τύπος», 10/08/2012)